

Dit verhaal wordt u gratis aangeboden door Ririro.com/nl. Het is onze missie om alle kinderen ter wereld gratis toegang te geven tot een verscheidenheid aan verhalen. De verhalen zijn online te lezen, downloaden en printen en beslaan een breed scala aan onderwerpen, waaronder dieren, fantasie, wetenschap, historie, diverse culturen en nog veel meer.

Steun onze missie door onze website te delen. Wij wensen u heel veel leesplezier!

Ririro

FANTASIE IS BELANGRIJKER DAN KENNIS

De verloren ster

ontdekken wat daar beneden lag.

"Ik vraag me af wat er onder ons ligt, buiten ons gezichtsveld", vertrouwde de ster op een nacht toe aan een medester die al eeuwen naast hem scheen.

"Ik weet het niet, en ik begrijp ook niet waarom je geïnteresseerd zou zijn als we hier boven tevreden zijn, elke nacht helder schijnend," antwoordde de andere ster.

"Maar ik ben niet tevreden," zuchtte de kleine ster. "Ik ben ongelukkig omdat ik ernaar verlang om te zien wat er onder ons ligt, en ik kan het vanaf hier niet waarnemen. Ik vraag me af wat er zou gebeuren als ik zou afdalen? Zou ik voor onbepaalde tijd blijven vallen, of zou ik een betere plek vinden dan deze hierboven?"

"Ik heb nooit nagedacht over een andere plek dan deze", antwoordde de andere ster. "Als het de bedoeling was dat we ergens anders zouden wonen, zouden we daar zijn geplaatst. Ik raad je aan dergelijke gedachten te staken en geluk te vinden in onze huidige verblijfplaats, waar we elke avond samen met onze broeders schitteren."

De oude maan had aandachtig geluisterd naar hun gesprek. Toen beide sterren klaar waren met spreken, stemde hij in: "Ja, je zou er verstandig aan doen om te blijven waar je bent en niet naar de aarde af te dalen. Hoewel het een geschikte woning is voor mensen, is het

geen gunstige omgeving voor kleine sterren zoals jij. Als je daar zou landen, zou je snel verdwalen en zou niemand zou weten waar je thuishoort. Blijf maar hier bij je medesterren en blijf schijnen."

De kleine ster kon echter zijn fascinatie voor de uitgestrekte ruimte eronder niet van zich afschudden. Op een rustige nacht, toen de wind ging liggen, zag de kleine ster een pluizige wolk die naar de oude maan dreef.

"Dit is mijn kans", dacht de ster bij zichzelf. "Zodra die wolk het gezicht van de maan verbergt, zal ik uit de lucht vallen. Als ik de aarde onaangenaam vind, ben ik er toch zeker van dat ik kan terugkeren."

Zo gleed de dwaze kleine ster uit zijn aangewezen plek aan de hemel en daalde neer naar de aarde, als een vallende ster. "Een vallende ster!" riep iemand uit.

Uiteindelijk bevond de ster zich in een uitgestrekt veld met madeliefjes, rustend op het weelderige groene gras, maar niet in staat om iets te zien. Een grote kever kroop omhoog en vroeg: "Waar kom jij vandaan?"

"Ik ben een ster die jullie aarde bezoekt," antwoordde de kleine ster.

"Oh, kom eens kijken hier!" riep de kever naar een andere kever. "Kijk, er is een ster naar de aarde gekomen."

"Dat is geen ster," wierp de tweede kever tegen.

"Sterren zijn helder en stralend. Dit is slechts een stuk steen."

"Maar ik ben echt een ster," hield de kleine ster vol. "Ik straal al honderden jaren in de lucht. Ik kwam naar

beneden om de aarde te verkennen omdat ik wilde zien hoe het hier was."

"Je zult iemand moeten overtuigen die minder weet dan wij," antwoordden de kevers afwijzend, en hierdoor begon de arme kleine ster erg te twijfelen aan het nut van zijn aardse bezoek.

Na een tijdje hoorden de madeliefjes, diep in het gras, harde snikken en ze bogen hun hoofdjes dichterbij om te luisteren.

"Het lijkt van onder het gras te komen," merkte een madeliefje op. "We moeten de bron van dit verdriet onderzoeken en vinden."

"Oh, vertel me alsjeblieft hoe ik naar huis kan terugkeren," huilde de kleine ster huilde toen ze de madeliefjes zag. "Waar kom je vandaan?" vroegen ze.

"Ik ben een ster en mijn huis is hoog boven deze aarde", legde de kleine ster uit. "Ik heb daar honderden jaren geschiedenis en ik ben afgedaald om de aarde te zien. Maar nu kan ik de weg terug niet meer vinden."

"Jij bent een ster?" vroegen de madeliefjes zich af. "Je lijkt er niet op, maar we nemen aan dat je dan een vallende ster bent die zijn glans heeft verloren."

"Ik ben bang dat we je niet kunnen helpen om naar huis terug te keren; niemand van ons weet de weg," gaven de madeliefjes toe.

"Oh, jee! Oh, jee!" klaagde de kleine ster weer. "Alles is hier donker en ik kan niets zien. Kan iemand me de weg terug naar huis wijzen?"

"Misschien kent de maan de weg naar het huis van de verloren ster," opperde een madeliefje.

"Waar is hij? Waar is hij?" vroeg de kleine ster gretig.

"Zeker, meneer Maan kan me zeker naar huis leiden."

"Hij is momenteel niet aanwezig," lieten de madeliefjes weten. "Maar zodra de wolk voorbij is, zullen we hem, namens jou, raadplegen."

Na een paar minuten kwam de maan achter de wolken tevoorschijn en wierp haar stralende stralen op het veld met madeliefjes. Het bereikte ook de plek waar de kleine ster zijn toevlucht had gevonden.

"Meneer Maan!" riepen alle madeliefjes tegelijk. "Hier is een verloren ster. Kun je hem naar huis sturen?"

Voordat de madeliefjes hun vraag konden afmaken, zag de kleine ster de straal van de maan. Vervuld van vreugde hief hij zijn gezicht op en riep uit: "Ik kan het zien! Ik kan het zien! Dit is het pad dat me naar huis zal leiden."

"Als de madeliefjes echt willen dat ik jou help om je weg naar huis te vinden, dan zal ik dat doen,"

antwoordde de Maan. "Maar je verdient het eigenlijk om verloren te gaan, want je hebt je broeders en het huis waar je zo lang naar tevredenheid hebt gewoond in de steek gelaten, zonder enige spijt."

"O ja, meneer Maan, help de kleine ster alstublieft om naar huis terug te keren en weer te schitteren,"

smeekten de madeliefjes. "Wij zijn er zeker van dat hij nooit meer van zijn plaats zal afdwalen."

"Ik beloof u, meneer Maan, dat ik mijn aangewezen plek naast mijn medesterren nooit meer zal verlaten, ongeacht hoeveel honderden jaren ik nog moet schijnen", zwoer de kleine ster.

"Heel goed," zei de maan. "Ik zal je naar huis begeleiden. Het zal echter geruime tijd duren voordat je je vroegere uitstraling terugkrijgt. Bovendien zul je ver weg worden geplaatst van je broeders, waar je zo lang hebt gewoond."

Door de lichtstralen van de maan steeg de kleine ster terug naar de hemel. Toen hij de medesterren passeerde, liet hij zijn hoofd hangen, beschaamd, want ze huilden, treurden om zijn vertrek en het feit dat hij nooit meer naast hen zou schijnen.

De kleine ster was vertrokken zonder er goed over na te denken, uitsluitend gefocust op de aantrekkingskracht van de aarde. Ver weg van zijn broeders kreeg hij een plek waar hij honderd jaar lang moest schitteren om zijn vroegere schittering terug te krijgen. Gedurende deze tijd zouden zijn medesterren ook in helderheid toenemen, waardoor ze voor altijd afstand zouden nemen van de kleine verloren ster. Oh, die arme kleine ster!